

ראשית כניסה בעבודת ה'

ראשית כניסת האדם לעבודת ה' צריך להיות בחפזון כמו שמצינו בפסח מצרים שהיה נאכל בחפזון ולא פסח דורות. מפני שההתחלה לנתק עצמו מכל תאוות עולם הזה שהוא מקושר בהם צריך לשמור הרגע שמתעורר בו רצון ה' ולחפזו על אותו רגע למהר לצאת מהם אולי יוכל. ואחר כך שוב ילך במתינות ולאט כדין פסח דורות:

כשהאדם מקבל על עצמו עול תורה ונכנס תחת עבודת השם יתברך צריך קבלה בלב והסכמה גמורה לעזוב כל חמדות עולם הזה המתנגדים לרצון השם יתברך ולא לאחוז בזה וגם מזה אל ינח ידו שאז זה וזה לא עלתה. ועל זה נאמר (יומא ע"ב ע"ב) לא זכה נעשית וכו' כי גם תורה אין לו (יבמות ק"ט ע"ב). וכדרך שנאמר בעשו (בראשית כ"ח ח') וירא עשו כי רעות בנות כנען וגו' ואמרו ז"ל (בראשית רבה סוף פרשה ס"ז י"ג) כוב על כוב עיין שם. והיינו מאחר שלא גירש הראשונות רק כמבקש לצאת ידי יצחק גם כן וליקח גם שלא מבנות כנען אבל מכל מקום החזיק גם הראשונות לכך נהפכה לו גם זה לרוע:

ומכל מקום נאמר בתורה אנכי קודם ללא יהיה לך כי אצל בני ישראל ודאי מאנכי יבוא ללא יהיה לך וסופו לרחק וכמו שאמרו (פסחים נ' ע"ב) לעולם יעסוק וכו' שלא לשמה שמתוך וכו' והתוס' הקשה מה שמצינו בכמה מקומות שכל העוסק שלא לשמה נוח וכו' ושנהפכה וכו' ולא זכה נעשית וכו'. אבל באמת שניהם אמת וכל העוסק וכו' אף על פי שיודע דשלא לשמה נוח וכו' ונעשית וכו' מכל מקום הוא מקבל על עצמו כל זה כי חשקה נפשו בתורה ומה יעשה אם אין לבו שלם ומנוקה מכל רע ופניות וחמדות עולם הזה עדיין. באהבתה של תורה ישגה ואף על פי שיודע הסכנה והרע שכתוכה. מכל מקום לעולם יעסוק וכו' ויקבל על עצמו כל זה לפי שמתוך וכו' ואז ישוב הכל לטוב: